

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Březen

2012

**„... Otče, do Tvých rukou
odevzdávám svého ducha...”**

Zoufalec na kříži?

Kříž v sobě má něco děsivého. Byl to ten nejohrožnější způsob popravy, který znala antika. Přihlížet tomu, že nejčistší z lidí, ten, který byl více než člověkem, byl popraven tak hrozným způsobem, může zpočátku vyvolat strach z nás samých. My se však potřebujeme bát sebe a své pohodlnosti. Člověk se musí nejdříve zhrozit sám sebe, aby se tak dostal na správnou cestu.

Není to však jenom děs, který můžeme zakoušet při pohledu na kříž. Z kříže na nás totiž nepohlíží nějaký ztroskotanec či zoufalec. Shlíží na nás dobrota samého Boha, který se vydává do našich rukou, který je nám vydán a nese s námi všechny krize dějin.

Lidé se dnes ptají, jak můžeme po Osvětimi ještě mluvit o Bohu a zabývat se teologií. Řekl bych, že kříž zahrnuje i hrůzy Osvětimi. Bůh je ukřižován a říká nám, že tento zdánlivě tak slabý Bůh je nepochopitelně odpouštějící a ve své zdánlivé nepřítomnosti silnější.

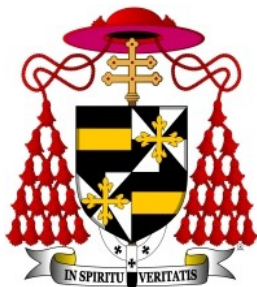
Tomášova nevíra je pro nás cenná...

Každý z nás může být pokoušen ke stejné nevěře jako Tomáš. Bolest, zlo, nespravedlnost, smrt, zejména postihne-li nevinné, jako například děti, které se stávají obětí války, terorismu, nemoci a hladu – copak toto vše nevystavuje naši víru těžké zkoušce? A přece je pro nás paradoxně právě v těchto případech Tomášova nedůvěřivost užitečná a cenná, protože nám pomáhá očistit všechny falešné představy o Bohu a vede nás k objevení jeho autentické tváře: tváře Boha, který na sebe v Kristu vzal rány zraněného lidstva.

Tomáš přijal od Pána dar víry, prověřené Ježíšovým utrpením a smrtí a potvrzené setkáním s ním – Vzkříšeným, a předal tento dar církvi. Dar víry, která byla skoro mrtvá a nyní se znovuzrodila kontaktem s Kristovými ranami. I nám je Kristus ukazuje v každé nouzi a utrpení.

Zpracováno podle knihy: 365 dní s Benediktem XVI., kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

Kdo je kardinál

Pojem **kardinál** (*cardo* – stěžež, na níž se otáčejí dveře, narážka na volební právo kardinálů) původně znamenal hlavního faráře v Římě, pak se tak označovali kněží 25 římských titulů a dnes označuje příslušníka sboru kardinálů (lat. *sacrum collegium*) – nejvyšších hodnostářů katolické církve jmenovaných papežem.

Kardinálové se podílejí na řízení katolické církve, tvoří poradní sbor papeže, a pokud jsou mladší 80 let (limit stanovil papež Pavel VI.), jsou povinni se účastnit konkláve, které papeže volí. Hlava katolické církve je kardinály volena od roku 1059 (přičemž do roku 1179 se volby účastnili i další biskupové). Podle rozhodnutí Jana XXIII. z roku 1962 kardinál, který dosud nebyl biskupem, obdrží po svém jmenování biskupské svěcení. Existují ale případy, kdy nově jmenování kardinálové požádali o dispens od této povinnosti a bylo jim vyhověno. Příkladem může být nyní již zemřelý kardinál Špidlík.

Znakem kardinála je jasně červená barva – nosí červeně lemovanou kleriku, červené cingulum a solideo. Slavnostní oděv je celý jasně červený, krom bílé rochety a rovněž bílé mitry. Součástí jeho znaku je červený kardinálský klobouk s 2x15 střapci. Kardinálovi přísluší oslovení *Vaše Eminence* (od roku 1630). Při svém jmenování dostane kardinálský biret, jmenovací dekret a kardinálský prsten.

Sbor kardinálů od svého vzniku roste. Od 12. století, kdy začali být kardinály jmenováni i duchovní sídlící mimo Řím, do zhruba 15. století se jejich počet pohyboval okolo 30. Papež Sixtus V. stanovil v roce 1586, že kardinálů nemá být více než 70, Jan XXIII. tuto hranici zrušil (r. 1958) a Pavel VI. posléze stanovil novou: 120 kardinálů. Jan Pavel II. však novou hranici zrušil rovněž (v roce 2003 vzrostl počet kardinálů na 193) a v současné době není stanovena žádná. V okamžiku smrti Jana Pavla II. bylo 183 žijících kardinálů.

K 18. prosinci 2009 mělo kolegium kardinálů 185 členů, z toho 112 mladších 80 let a tudíž s právem volit papeže. K témuž datu byli kardinály dva Češi, jeden mladší 80 let (kardinál Vlk) a jeden starší 80 let (kardinál Špidlík). V současnosti (6. ledna 2012) jsou kardinály dva Češi: Miloslav Vlk a Dominik Duka.

Kardinál státní sekretář je titul předsedy vatikánského Státního sekretariátu, nejstaršího a nejdůležitějšího dikastéria (oddělení) římské kurie. Jeho úřad zhruba odpovídá úřadu premiéra (předsedy vlády) a může jej zastávat pouze

kardinál. Kardinála státního sekretáře jmenuje dle vlastní úvahy papež (není to však jeho povinností), jeho funkční období pak končí současně s pontifikátem papeže, jenž ho do funkce jmenoval (stejně jako všech ostatních vrcholných představitelů dikastérií). Během doby neobsazení papežského úřadu (*sedisvakance*) pak jeho úlohu přebírají až do zvolení nového papeže kardinál–komorník (*camerlengo*), substitut státního sekretariátu a sekretář pro vztahy se státy. Pokud úřad není během života papeže obsazen, vykonávají jeho povinnosti zpravidla dva podsekretáři státu, kteří nemusí být kardinálové. V současné době úřad zastává kardinál Bertone.

Konkláve (z lat. *cum clave* – (uzamčen) na klíč) je shromáždění kardinálů volící papeže, popřípadě místo konání tohoto shromáždění. Aktuální pravidla konkláve shrnul a upravil roku 1996 Jan Pavel II. Zúčastnit se konkláve je povinností všech kardinálů, kteří v den smrti nebo odstoupení papeže nepřekročili věk osmdesáti let (hranici stanovil papež Pavel VI. v roce 1970), maximální počet voličů je však 120. Sejít se musí 15–20 dnů po papežově smrti či odstoupení. Teoreticky může být papežem zvolen jakýkoli muž–katolík, tradičně je však úřad svěřován kardinálovi.

Hlasování probíhá v Sixtinské kapli a dohlíží na ně kardinál–komorník. Ráno, v den, kdy konkláve začíná, začíná bohoslužbou v chrámu sv. Petra. Odpoledne se kardinálové v procesi odeberou do Sixtinské kaple. Složí zde přísahu mlčenlivosti a poté ceremoniář prikazuje tzv. *extra omnes* („všichni ven“). Ti, kteří se volby neúčastní, musí kapli opustit, dveře jsou uzavřeny a volba začíná.

Kardinálové hlasují, jedí a spí v uzavřeném prostoru až do doby, kdy je zvolen nový papež. Jakýkoli kontakt s vnějším světem je zakázán s výjimkou naléhavé lékařské pomoci. Jsou odstraněny všechny televizní a rozhlasové přijímače; dovnitř se nesmí dostat žádné noviny nebo časopisy, zakázané jsou také mobilní telefony. Konkláve se zúčastňuje i pomocný personál, zajišťující úklid, stravování i případnou lékařskou péči. Tito lidé také skládají přísahu mlčenlivosti, avšak kardinálové ani s nimi nesmějí hovořit. Během volby přebývali kardinálové původně v prostých celách v Apoštolském paláci, nově pro ně bylo zbudováno poněkud příjemnější ubytování v hospici Svatá Marta. To je však stejně jako kaple v celém průběhu konkláve pro kohokoliv nepovolného uzavřeno.

Odpoledne prvního dne hlasují kardinálové zpravidla jen jednou. Od druhého dne mají vždy dva hlasovací lístky ráno a dva odpoledne. Hlasovací lístek je obdélný a v jeho horní polovině jsou vytištěna slova *Eligo in Summum Pontificem* („Volím za papeže“). Dole je prostor pro jméno vybrané osoby. Kardinálové musí jméno kandidáta napsat pozměněným písmem, aby je

nebylo možno identifikovat, a list přeložit. Potom každý kardinál zvedne viditelně lístek a odnese ho k oltáři, kde je urna přikrytá talířem. Položí svůj hlasovací lístek na talíř a překlopí ho do urny. Tento na první pohled zbytečně složitý způsob byl zaveden proto, aby bylo zřetelně vidět, že kardinál vložil do urny jen jeden lístek.

Po odevzdání všech hlasů se lístky zamíchají, spočítají a rozloží. Když jsou všechny lístky sečteny, zvolá jeden ze sčítatelů jména těch kardinálů, kteří získali hlasy. Jehlicí se propíchne každý lístek tam, kde je vytištěno slovo *Eligo*, a navlékne všechny na nit. Po překontrolování jsou hlasovací lístky spáleny. Od 20. století jsou součty hlasů všech volebních kol zapisovány. Listiny se uchovávají ve vatikánském archivu v zalepené obálce, která může být otevřena jen na příkaz papeže.

Jediným náznakem vývoje situace uvnitř Sixtinské kaple je dým z pálených hlasovacích lístků, který je davem na náměstí sv. Petra bedlivě sledován. V kapli jsou před volbou umístěna zvláštní kamínka a komínová roura je vyvedena nad střechu. Při neúspěšné volbě se k páleným lístkům přidává vlhká sláma, a tím vzniká černý dým. Pokud je nový papež zvolen, k posledním lístkům se nepřidává nic a dým má bílou barvu.

K platnému zvolení papeže je nutná dvoutřetinová většina hlasů, jak to ustanovil Alexandr III. Kardinálovi, který jí dosáhne, je položena otázka: *Acceptasne electionem de te canonice factam in Summum Pontificem?* („Přijímáš své kanonické zvolení za papeže?“). Vysloví-li kardinál souhlas s první otázkou, je mu položena další: *Quo nomine vis vocari?* („Jakým jménem se chceš nazývat?“) Když si nový papež zvolí jméno, vzdají mu ostatní kardinálové hold a slíbí poslušnost. Papež se pak oblékne do nového, připraveného roucha. Poté zazní z balkonu baziliky svatého Petra tradiční oznámení: „*Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Papam!*“ – „Oznamuji vám radostnou zprávu. Máme papeže!“. Poté je zveřejněno jeho křestní jméno a příjmení s oznámením jaké papežské jméno bude užívat a nově zvolený papež předstoupí před dav shromážděný na náměstí. Po krátkém projevu udělí tradiční požehnání *Urbi et Orbi*, a tím je zahájen nový pontifikát. Následně je slavena papežská intronizace.

Původně papeže, tedy římského biskupa, volil zcela demokratickým způsobem klérus i všichni křesťané. To bylo ovšem možné jen při malém počtu věřících v samých počátcích. Volba sice probíhala tajně, ale důvodem bylo pronásledování křesťanů. Později bylo nové náboženství legitimizováno, ale do volby začali zasahovat světští vládci: zpočátku římscí císaři, později i panovníci z Německa či Francie. Papežství se postupně dostalo do naprosté

závislosti na světské vládě. Úřadující papež také v několika případech označil přímo svého nástupce.

Proto Mikuláš II. vydal v roce 1059 bulu *In nomine Domini* (Ve jménu Páně). V ní vyhradil volební právo pouze pro kardinály–biskupy. Klérus i celé křesťanstvo včetně panovníků pak mělo volbu jen dodatečně schválit. Roku 1179 Alexandr III. rozšířil privilegium volby na všechny kardinály a také ustanovil, že pro nového papeže musí hlasovat nejméně dvě třetiny voličů.

První snahy uzavřít se při hlasování před vnějším světem je možné sledovat ve 13. století, např. při volbě v roce 1216. Tradici konkláve definitivně zavedl Řehoř X. v roce 1274. Prosadil volbu papeže v uzavřeném prostoru s minimálním pohodlím. Toto opatření mělo zamezit přílišnému prodlužování období sedisvakance. Volební proces se totiž v minulých stoletích často odehrával celé týdny nebo měsíce. Nejdelší volba papeže trvala 31 měsíců, od února 1269 do září 1271 (tehdy byl zvolen právě Řehoř X.). Kardinálové nebyli podle nařízení Řehoře X. omezeni pouze uzavřeným prostorem, který nesměli opouštět. Když nemohli dlouho dosáhnout dohody, začal být snižován přísun jídla z venku: pokud hlasování trvalo déle než 3 dny, bylo kardinálům omezeno množství jídla a po dalších 5 dnech byl podáván jen chléb, víno a voda. Brzy se ale zjistilo, že uzavřená volba také umožňuje kardinálům plně se koncentrovat na svůj úkol a vyhnout se možným snahám volbu zvenčí ovlivnit. Voliči mohou snáze dodržet *Solum Deum prae oculis...*, tedy že budou mít před očima pouze Boha. Přesto byla tato nařízení při dalších konkláve často porušována.

Jan Pavel II. rozhodl v roce 1996, že pokud jsou tři série skrutinií (33–34 hlasování) bezvýsledné, pak postačí pro zvolení prostá většina hlasů. K uplatnění tohoto pravidla nikdy nedošlo, v červnu 2007 je nástupce Jana Pavla II. Benedikt XVI. zrušil: podle nového pravidla se v dalších hlasováních automaticky hlasuje o 2 nejúspěšnějších kardinálech posledního skrutinia třetí série a je třeba získat $\frac{2}{3}$ hlasů.

Poslední konkláve se konalo 15. dubna 2005 po smrti Jana Pavla II. a na jeho konci byl papežem zvolen německý biskup Joseph kardinál Ratzinger, který přijal jméno Benedikt XVI.

Naše farnost se připojuje k četným gratulacím našemu panu kardinálovi Dominiku Dukovi. S vděčností vzpomínáme na jeho nedávnou návštěvu ve Vlašimi v rámci udílení svátosti břimování a Noci kostelů.

Rozhovor s Davidem Seifertem

Na začátku tohoto roku, v neděli 22. ledna, přijal jáhenské svěcení náš farník David Seifert. Požádali jsme ho, aby nám o sobě prozradil něco bližšího.

Narodil jsem se na Bílou sobotu 5. dubna 1975 a pokřtěn jsem byl rovněž na Bílou sobotu, ovšem až 18. dubna 1992. Po maturitě na gymnáziu v Praze 6–Vokovicích jsem absolvoval nejprve strojní fakultu ČVUT v Praze (v oboru kolejová vozidla) a poté Katolickou teologickou fakultu UK v Praze, kterou jsem zakončil licenciátem z ekleziologie (nauky o církvi) a doktorátem ze spirituální teologie (nauka o křesťanském duchovním životě). Postupně jsem také přijal službu lektora a akolyty, kterou jsem pak několik let v našich farnostech vykonával. Pracoval jsem postupně ve Výzkumném ústavu kolejových vozidel, ve firmě Siemens a v současné době jsem zaměstnán u italské strojírenské firmy Danieli. S manželkou Janou (která je povoláním učitelka na ZŠ) a s našimi dětmi Kryštofem (5 let), Klárkou (3,5 roku) a Oliverkem (4 měsíce) bydlíme v Domašíně. Do formačního cyklu přípravy na jáhenství jsem byl přijat v roce 2009.

Napadlo Tě někdy v dětství, že bys mohl působit jako duchovní?

Musím říci, že v období dětství mě to určitě nenapadlo, alespoň ne v tom pravém slova smyslu. V naší rodině se totiž křesťanství nijak prakticky nežilo, a tak jsem o těchto věcech ani neměl dost jasnou představu. S odstupem času ale mohu říci, že určité „mlhavé náznaky“ myšlenky na duchovní službu se přeci jen objevily. Můj dědeček totiž, přestože také pravidelně do kostela a ani ke svátostem nechodil, mě občas vzal do blízkého kostela sv. Matěje na mši anebo jen tak na nedělní procházku do svatovítské katedrály. Pamatuji si dokonce, že mi sem tam vyprávěl i nějaké biblické příběhy. Ovšem nezapomenutelný dojem na mě udělalo, když vysvětloval, proč vlastně v kostele svítí věčné světlo – protože je zde přítomen Pán Ježíš, který za nás umřel, a který i mě zná a miluje (je mimochodem zajímavé, že jsem si na tento důležitý zážitek z dětství vzpomněl až po letech, když jsem u sv. Pavla četl jeho vyznání: „Svůj život v těle žiji ve víře v Božího Syna, neboť on mě miloval a za mě se obětoval“ – Gal 2,20). Nicméně tehdy jsem se začal na všechno, co se týkalo kostela a církve, dívat s takovou posvátnou úctou. A proto – i když jsem o víře ještě skoro nic nevěděl – mě nějak fascinovala také osoba místního pana faráře P. Jana Machače, kterého jsem potkával na

ulici nebo v autobuse. Vzpomínám, jak jsem si v tomto svém nadšení dokonce jednou koupil tehdejší Katolické noviny (to byla osmdesátá léta), a i když jsem tomu moc nerozuměl, nosil jsem si je do školy, aby všichni viděli, jak duchaplné věci čtu (dnes mi to připadá docela humorné, protože do naší školy chodily také děti tehdejších komunistických činitelů, například vnučka Milouše Jakeše). Tehdy jsem ovšem nebyl ještě ani pokřtěn a všechno to ještě na několik let upadlo v zapomnění. Nicméně už v období základní školy jsem často přemýšlel o tom, že člověk přeci nemůže žít jen tak ze dne na den, že by měl žít naplno pro něco velmi krásného, velikého a tomu se zcela věnovat. Nevěděl jsem ale jasně, co by to mělo být. Jen jsem tušil, že třeba právě P. Machač je ztělesněním takového způsobu života. Je opravdu pozoruhodné, jakými způsoby Bůh postupně člověka volá a přivádí k sobě. Až několik let poté to byl právě jeden ze spolužáků, jehož rodiče byli také komunisté, který mně dodal odvalu, abych P. Machače požádal o přípravu na křest. Když mi bylo sedmnáct, byl jsem o Velikonocích pokřtěn a od té chvíle jsem vždy nějak víc a víc toužil spojit svůj život s Kristem a s církví, hledal jsem způsob, jak Kristu a jeho „věci evangelia“ zvláštním způsobem sloužit, protože „mě uchvátil Kristus Ježíš“ (Flp 3,12). Toto právě citované místo z listu Filipánům bylo jedno z mých oblíbených míst Písma a svatý Pavel se mi stal vůbec velmi blízkým. Jako bych v něm spatřoval svůj životní příběh obrácení, a proto se mi stával vlastně i určitým vzorem. Tedy i v tom se prohlubuje myšlenka apoštolátu, služby evangeliu po vzoru Pavlově.

Co považuješ v dnešní době za největší hodnoty v životě?

Samozřejmě, že na prvním místě bych musel jmenovat křesťanství samotné. A kdybych měl nějak zdůraznit hodnoty potřebné zvláště pro dnešní dobu, řekl bych, že by to mohla být věrnost a naděje. Slyšel jsem nedávno zajímavou úvahu: Žijeme prý v době, kdy si stále více zvykáme použité věci neopravovat, místo toho raději koupíme nové. A tato tendence se prý projevuje také ve vztazích. Proto je dnes tak nálehavou hodnotou věrnost. A naděje? Líbí se mi definice lidské duše od křesťanského filozofa a dramatika Gabriela Marcela, který říká, že „látká, z níž je utkána lidská duše, se nazývá naděje“. Tedy tuto potravu lidská duše potřebuje bezpodmínečně k životu. To je v době krizí a nejasných vyhlídek samozřejmě aktuální, ale jde o to, že ta naděje musí mít solidní základ. Tuto solidní oporu pro onu věrnost i naději může poskytnout nakonec zas a pouze křesťanská víra – vždyť je to sám živý Ježíš Kristus, bez něhož (jak rád zdůrazňoval Jan Pavel II.) člověk zůstává sám sobě nesrozumitelnou bytostí.

Jak Tvé rozhodnutí stát se trvalým jáhnem přijala rodina – manželka, rodiče?

Je pravdou, že s manželkou Janou jsme o této věci hovořili již od počátku našeho vztahu. Přesto ale obavy trochu měla, zvláště když samotná příprava na svěcení začala být aktuální. Byla zde pochopitelná nejistota z toho, jak nová situace zasáhne do života rodiny, jak to bude časově náročné apod. Platí zde ovšem zásada, že jáhenskou službu je třeba vykonávat takovým způsobem, aby neohrozila správnou funkci rodiny jáhna. Jinými slovy, služba ženatého jáhna životu církve na úrovni farnosti, vikariátu, arcidiecéze nemá být na úkor službě oné „církvi v malém“ (neboli „domácí církvi“, jak nazývá křesťanskou rodinu např. Druhý vatikánský koncil). Manželka pochází z věřící rodiny (její tatínek slouží jako varhaník) a přijala tuto situaci opravdu s vírou jako nový obzor pro službu evangeliu, která nám oběma tolik leží na srdci. Já skutečně silně vnímám její duchovní i lidskou podporu.

A rodiče? Moje maminka začala krátce po mém křtu také chodit do kostela, žít svátostně a v této věci jsem u ní nacházel vždy souhlas a podporu. Myslím, že má z této mé služby radost.

Byla chvíle, kdy jsi chtěl všechno hodit za hlavu a být zase „pouze řadovým křesťanem“?

Přímo takto bych to asi neřekl. Přišly chvíle, kdy člověk ztrácel trpělivost, nebo se něco zdálo náročné. Ale že bych to chtěl úplně vzdát, to nemohu říct. Teď se mi v této souvislosti vybavila slova žalmu 94, které se modlíme v breviáři: „Když se mi v nitru rozmnoží starosti, tvá útěcha vzpruží mou duši“. Tak nějak to asi opravdu bylo.

Podívejte se, podmínkou pro svěcení ženatého jáhna je dle církevního práva dovršení věku 35 let. Pokud se člověk k této formě služby v církvi rozhodne, může ho tedy čekat určitá zkouška vytrvalosti. Po chvílích určité ochablosti, kdy se zdálo, že je to ještě běh na dlouhou trať, se mi vždy znovu zřetelněji vracela ta jasná myšlenka a touha, která mě provází již od okamžiku samotného křtu: sloužit Kristu a církvi.

Co Tě vedlo k tomu stát se trvalým jáhnem – byl to jeden impuls, nebo je to několikaletá úvaha?

Jak jsem již řekl, pocházím z víceméně nevěřícího prostředí a dobře si vzpomínám, jaký rozruch tehdy vyvolalo mé obrácení mezi příbuznými i mezi přáteli a spolužáky. Žádné rodinné setkání nebo třeba třídní sraz se neobešly bez diskuzí na téma víry, katolické církve apod. Bylo to zajímavé a byl jsem rád, že jsem o evangeliu mohl promluvit, aniž bych se nějak násilně vnucoval.

Lidé se zkrátka sami zajímali a vyptávali. Zároveň jsem ale stále více narážel na to, jak zoufalá neznalost mezi lidmi často v těchto otázkách panuje a jak velké omyly, polopравdy a předsudky jsou rozšířeny. Velmi často jsem slyšel domněnku, že křesťanství nemá nic společného s moderním způsobem života, který využívá výtvarné techniky nebo že je neslučitelné s poznatky přírodních věd. Tento pohled jsem se snažil poopravit poukazem na velké přírodovědce a fyziky, kteří byli zároveň křesťany a dokonce křesťanskými mysliteli, jako např. fyzik Blaise Pascal. Tehdy ve mně začínala zráti dvojí touha – jednak jsem chtěl být plně ve službě evangelia, a zároveň jsem cítil potřebu sám ve své osobě bořit tyto zažitě předsudky. Proto jsem se tehdy odhodlal k nelehkému rozhodnutí: ač moje zájmy byly spíše humanitní a zajímalo mě umění, dějiny, cizí jazyky apod., přihlásil se ke studiu na technické univerzitě. Chtěl jsem být služebníkem Krista a církve, evangelia a oltáře a zároveň jakoby symbolicky ukazovat na Boha, který je také Pánem celého stvoření a všech jeho zákonitostí. Chtěl jsem nakonec i ty možnosti techniky, které Bůh lidem svěřil do rukou, aby je využívali k dobru a jeho oslavě, jakoby symbolicky přinášet k oltáři. Hodně jsem také uvažoval o tom, zda toto poslání je spíše povoláním ke kněžství nebo k jáhenství.

A pak je tady ještě druhý aspekt: Právě na základě té zkušenosti určitého hledání, obrácení, jsem chtěl být takovým mostem mezi srdcem církve – tedy oltářem – a těmi, kteří žijí a pracují v prostředí, kde se jinak s církví příliš neseťkají. A to by právě jáhen v dnešní době měl být. Tuto myšlenku zdůraznil také otec biskup Václav Malý v homilii během mého svěcení a to mně také vždy leželo na srdci. Jáhen by měl být takovým vyslancem biskupa a kněží v prostředí, do kterého se oni většinou nedostanou.

Já bych si tedy dovolil říci, že je to takový celoživotní projekt. Je to ale především povolání, tedy volání od Boha a člověk je postupně odhaluje, jak se jako nitka táhne celým životem a dává mu jednotu a smysl.

Máš nějaké oblíbené duchovní místo, ze kterého jsi čerpal posilu při přípravě na jáhenské svěcení?

Tak předně bych asi řekl, že takovým významným místem je pro mě samotné Podblanicko. Právě do tohoto kraje jsem často z Prahy jezdil se svými věřícími kamarády v období, kdy jsem se připravoval na křest, ve zdejších kostelích jsem tehdy prožíval své první nedělní mše sv. A také v dalších letech jsem sem rád jezdil i sám na takové toulky, malá „putování“, protože zdejší krajina s mnoha svými křížky a kapličkami přímo vyzývá k rozjímání. Zde jsem začal vnímat krásu stvoření, která se zde snoubí s téměř všudypřítomným odkazem na dílo našeho vykoupení. A vždycky jsem všude s trochou nadsázky říkával: „Jo na Podblanicko, tam přece nejde být

nevěřící!“. Zvláštní vztah mám samozřejmě k Hrádku a také domášínský kostel mi hodně přirostl k srdci.

Významným duchovním místem, takřka soukromým poutním místem mého života, je samozřejmě můj „rodný“ kostel sv. Matěje na Hanspaulce v Praze–Dejvicích, kde jsem byl pokřtěn a kde jsem se učil poznávat krásu evangelia.

Vždycky jsem měl velmi rád mariánské poutní místo Klokoty u Tábora, kde jsem také prožil několik vzácných chvil na cestě víry. Proto jsem měl radost, že právě v posledních měsících před svěcením jsem jezdil služebně často přes Tábor a měl jsem poměrně dost možností se tam zastavit k modlitbě nebo na mši sv.

Samotnou duchovní obnovu před svěcením jsem prožil v pražském dominikánském konventu u sv. Jiljí. S dominikánskou rodinou mě totiž pojí určité duchovní pouto a myslím si, že právě pro službu trvalého jáhna může být tato spiritualita velkou inspirací. Trojlístek světců, kteří jsou takovými pilíři nebo mezníky dominikánské tradice, charakterizuje důležité momenty v životě jáhna. Jednak je to sv. Dominik, velký kazatel, který chtěl hlásat evangelium jako chudý mezi chudými a nejprve se jakoby přiblížit, ne-li připodobnit situaci svých posluchačů. To je případ jáhna, který má být kazatelem a zároveň také žije a pracuje v podobných podmínkách jako většina ostatních lidí („Pro všechny stal jsem se vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé“ – 1 Kor 9,22). Pak je to sv. Tomáš Akvinský a jeho motto „contemplata aliis tradere“. To znamená, že teprve to, co člověk nejprve promodlí, může předávat druhým. Jáhen v dnešní době musí všechno nejprve sám nést v modlitbě před Boha, než může cokoli předávat jiným. A konečně sv. Kateřina Sienská – tuto dominikánskou terciářku schválně zavalili její příbuzní množstvím denních povinností a úkolů, aby jí znemožnili žít její zasvěcení se Bohu. A ona uprostřed toho všeho učinila velký objev: našla v srdci svou vnitřní komůrku, kde mohla přebývat s Kristem a stala se velkou mystičkou své doby. Čím tato žena může být inspirací pro život jáhna, je asi jasné.

Kdo je strýček z Ameriky Petr Pohorský?

Petr Pohorský, narozen v r. 1921, je domašínský rodák. Krátce se učil prodavačem v družstevním podniku ve Vlašimi, ve kterém pracoval také můj manžel Vincenc Šrůtka, a byli kamarádi.

Petr Pohorský se zakrátko přihlásil do řádu Petrinů v Českých Budějovicích ke studiu bohosloví. Také se obíral myšlenkou sepsat životopis Jaroslava Kozla a vydat jej v tiskárně v Českých Budějovicích. Ale tiskárna byla po roce 1948 zrušena a všechny písemnosti byly zničeny. Také řád Petrinů byl za komunismu zrušen a Petr Pohorský se vrátil do svého rodiště.

Měl stále myšlenku emigrovat ilegálně za hranice přes Rakousko. Toto se mu po dvou pokusech podařilo a po krátkém pobytu v uprchlickém táboře v Rakousku se přihlásil k emigraci do severní Ameriky. Zakotvil poblíž San Franciska a pracoval zde v továrně.

V roce 1990 přiletěl do Československa se skupinou emigrantů z Ameriky. Navštěvovali kostely a památky v Čechách a na Moravě.

Zastavil se také v Domašíně a ve Vlašimi. V Domašíně našel zbytky písemností o životě Jaroslava Kozla a plánoval je vydat. Toto se mu skutečně podařilo a v roce 1992 byl životopis vydán nákladem 1920 ks. Brožurka byla inzerována také v Katolickém týdeníku v č. 1/93 a nabídnuta také písemně na Vysočině, na Moravě, jižních Čechách i v Praze.

Druhé vydání vydala Česká mise v Chicagu a v redakci Hlasy národa v roce 2002 u příležitosti 60. výročí mučednické smrti Jaroslava Kozla.

Od té doby byla brožura vydána také v severní Americe v anglickém jazyce. V současné době připravuje další vydání v severní Americe vlašímský rodák pan Karel Matějovský v Baltimore.

M. Šrůtková

Vzpomínka na P. Bělíka

Vzpomínání na P. Bělíka je pro mne vzpomínkou i na ty nejbližší, se kterými mne seznámil. Měla jsem tu čest jej poznat díky své kmotřičce Anežce, která žila v Trhovém Štěpánově. Byla to velmi skromná a zbožná žena, pomáhala tam, kde to bylo nejvíce potřeba. Zpívala i ve sboru v kostele a vařila jak pro P. Bělíka, tak i pro P. Čemuse a jeho rodinu, kteří tam dojížděli na letní byt.

P. Bělík byl kněz opravdu velmi hodný, usměvavý, plný elánu, vyzařující lásku Boží. Plně byl oddán Panně Marii – s její přímlovou a pomocí zvládal mnoho věcí. Nikdy jsem jej nezažila smutného, nezažila jsem ani to, že by někoho odmítl s tím, že na něj neměl čas.

Byl velice obětavý. Vzpomínám si, že každou středu jezdil na mši svatou na Hrádek a vždy se stavěl u nás v Rehabilitačním ústavu v Kladrubech, aby tam vzal jednu naši pacientku, která byla po autohavárii ochrnutá na celé tělo, nemohla ani pohybovat rukama. Byla velmi zbožná, ale doma neměla takové možnosti se na mši svatou dostat.

Díky němu jsem poznala i jednu paní z Nového Strašecí, která po ztrátě rodičů obětovala svůj život pro své sourozence, dělala jesličky a různé svaté obrázky, kříže apod.

O jeho obětavosti by jistě mohli vyprávět všichni, kdo ho znali. Neměl ani čas na sebe, na životosprávu. O to, aby se vůbec najedl, se vždy staraly obětavé ženy z farnosti. Opravoval svěřené kostely, sám se na jejich opravě podílel. Mnohokrát měl i z přepracování zdravotní obtíže, protože vždy myslel nejprve na povinnosti ve své farnosti a na všechny, kteří k němu přicházeli požádat o pomoc, o radu apod. A on měl pro každého vždy slovo útěchy a povzbuzení. Každý od něj odcházel s posilou do dalšího života.

Mše svaté sloužil nejen v Trhovém Štěpánově a na Hrádku, ale v neděli večer sloužil mši i v Tehově, a ta byla velice vyhledávána těmi, kteří byli v zaměstnání nebo se z jiných důvodů ráno zúčastnit nemohli. Kostely byly vždy plné, každý se těšil na jeho kázání. Ta byla srozumitelná dětem i dospělým, byla to vždy taková duchovní posila do dalších všedních dnů.

Ať mu za všechno dobré, co vykonal, dá Pán život věčný.

M. Noháčová

Ze života farnosti

Pondělí 19. března – Slavnost Svatého Josefa – mše svatá
večer v 18 h.

Pondělí 26. března – Slavnost Zvěstování Páně – mše svatá večer v 18 h.

Pondělí 2. dubna: Zpovědní odpoledne v kostele sv. Jiljí ve Vlašimi – od 14 h zde budou zpovídat kněží vlašimského vikariátu. Večer pak bude koncelebrovaná mše svatá.

Farní charita Vlašim – sbírka potravin

V pátek 3. února nás informovaly pracovnice sociálního odboru města o tíživé situaci lidí závislých na výplatě sociálních dávek. Z důvodu jejich opožděné výplaty se řada lidí, včetně matek s dětmi ubytovaných v Azylovém domě, dostala do tíživé situace, kdy jim chyběly finance i na nejnnutnější potraviny. Rozhodly jsme se proto vyhlásit sbírku základních potravin, nejlépe trvanlivých, které by těmto lidem pomohly překlenout období, než se nový systém výplaty dávek stabilizuje.

Průběhu sbírky se ujala bývalá ředitelka FCH Vlašim, paní Němcová. Zpočátku se snažila vést seznam vybraných darů, ale před ukončením sbírky bylo do besídky dopraveno tolik potravin, že je rovnou ukládala do krabic. Potraviny bylo nutné roztřídit a zajistit, aby nedošlo k jejich znehodnocení mrazem. Většinu jsme následně odvezli do Azylového domu vlašimské Diakonie, část využily pracovnice sociálního odboru pro své klienty.

Přestože byla inzerována možnost přinášet dary také do naší kanceláře v nové poliklinice pod nádražím, všechny dary byly vybrány v budově besídky u kostela sv. Jiljí. V neděli 12. 2. jsme obdrželi nemalý potravinový příspěvek také od spolubratrů z Církve bratrské, kteří se o naší akci dozvěděli a podpořili ji.

Děkuji dárcům za obětavě poskytnutou materiální pomoc a také všem kdo pomohli rozšířit informaci o sbírce na veřejnosti. Ještě jednou všem veliké díky.

Za Farní charitu Vlašim D. Laloučková

Složení nové pastorační a ekonomické rady farnosti

Na základě voleb proběhlých v naší farnosti a rozhodnutí faráře je složení nových farních rad farnosti Vlašim následující.

Pastorační rada farnosti

Předseda: P. MgA. Mgr. Jaroslav Konečný, farář

Duchovní ustanovení ve farnosti:

- P. Martin Sklenář, farní vikář
- Ing. Mgr. Roman Farion, jáhen
- Ing. Mgr. David Seifert, jáhen (Domašín)

Delegát Farní charity Vlašim:

- Daniela Laloučková, ředitelka Farní charity

Členové zvolení farností:

- Josef Matějovský, kostelník
- Mgr. Miroslava Ptáčková, vedoucí scholy
- Karel Kroupa (Domašín)
- Marie Šandová (Kondrac)

Členové jmenování farářem:

- Vlasta Hofbauerová
- Mgr. Bc. Jan Matuška (Kondrac)
- RNDr. Bc. Václav Klimeš, Ph.D., administrátor farních stránek

Ekonomická rada farnosti

Předseda: P. MgA. Mgr. Jaroslav Konečný, farář

Zástupce pastorační rady farnosti:

- Karel Kroupa

Členové jmenování farářem:

- Ing. Rudolf Mašek
- Ing. Pavel Rybníček

Předvelikonoční prodej křesťanské literatury proběhne v neděli 25. března od 9 do 12.30 u kostela sv. Jiljí ve Vlašimi.

Přehled hospodaření farnosti v roce 2011

<u>Hlavní příjmy:</u>	
Kostelní sbírky	552 520 Kč
<u>Účelové sbírky:</u>	
Halěř sv. Petra	9 676 Kč
na charitní činnost v diecézi	11 062 Kč
na Svatou zemi	4 200 Kč
na Arcidiecézi	8 646 Kč
na bohoslovce	11 898 Kč
na církevní školství	10 133 Kč
na misie	14 636 Kč
listopadová na charitu	22 603 Kč
Mikulášská sb. na bohoslovce	10 544 Kč
Dary na provoz farnosti (od různých osob a institucí)	321 220 Kč
Dotace z obecních rozpočtů	195 000 Kč
<u>Hlavní výdaje:</u>	
Spotřeba materiálu (bohoslužebné, tiskoviny, kancelář)	78 284 Kč
Spotřeba elektrické energie	116 777 Kč
Zaplacené zálohy elektrické energie Vlašim	107 200 Kč
Domašín	7 950 Kč
Kondrac	15 570 Kč
Spotřeba plynu	52 644 Kč
Záloha plyn	39 320 Kč
Opravy a udržování majetku	698 195 Kč
Z toho: elektroinstal. práce kostel Domašín	53 191 Kč
oprava stodoly u fary	539 341 Kč
oprava střechy farní besídky	93 824 Kč
Ostatní služby (telefon, internet, poštovné)	39 904 Kč
Adopce na dálku	20 000 Kč
Odvod do Svépomocného fondu Arcibiskupství pražského (10 % z kostelních sbírek)	55 252 Kč splatné k 31. 3. 2012

Velikonoční pořad bohoslužeb

	Vlašim	Domašín	Kondrac	Veliš	Vracovice
Zelený čtvrtek	18:00	16:00	16:00	18:00	
Velký pátek	18:00	16:00	16:00	18:00	
Bílá sobota	23:00	20:00	23:00	20:00	
Neděle velikonoční	9:30	8:00	9:30	8:00	
	11:00				
Pondělí velikonoční	9:30	8:00	9:30	8:00	11:00

Kostel sv. Jiljí ve Vlašimi bude k modlitbám a rozjímání otevřen na Velký pátek od 8 do 18 a na Bílou sobotu od 8 do 23 h.

Křížové cesty budou ve farním kostele v postě vždy v pondělí, středu a v pátek v 17:30 místo modlitby růžence.

Domašín

Během postní doby bude vždy před středeční mší sv. (tedy v 16.30) křížová cesta.

Na 4. postní neděli, tj. 18. 3., bude po mši sv. farní snídaně.

Pro děti: Co vím o postní době

Paní katechetka dala dětem za úkol napsat pár řádek o postní době. Anička se moc snažila, ale udělala v textu hodně chyb. Když je všechny najdeš a opravíš, pak ze správných písmen sestavíš dokončení textu.

Postní duba brová čtyřicet dní. Začíná Popelčíní středu. V ten den mám kněz dělá na čelo popelím křížek se slovy: „Čiňte pokání a věřte evangelium.“ Někdy říká: „Omni člověče, šel jsi prach a v prach se obrátíš.“ To znamená: Člověče, uvědom si, že tu nejsa napořád! Jednou zemřeš, a pak bude důležité, cos v životě udělal dobrého! Po celou postní dobu se proto všichni snažíme přemáhat zlo a dělat dobro. Tak se připravujeme na Velikonoční svátky. Pán Ježíš se postil na poušti, to my nemůžeme. Ale můžeme si občas odeprout cukrovinky, televizi nebo počítačové hry. Snažíme se nezapomínat na modlitbu. Pomáháme starom, nemocným nebo opuštěným lidem. Jsme poslušní ke svým rodičům a sourozencům. To všechno si děláme celý rok, ale v postní době víc, protože Velikonoce chceme...

Tajenka: _____

Převzato z Katechetického věstníku Brněnské diecéze

Příprava na život v manželství – jaro 2012

pořádá římskokatolická farnost Vlašim

6. března (úterý)

Vzájemné představení, pohled na katolické manželství, žebříček životních hodnot

Setkání vede P. Martin Sklenář, rozhovor ve skupince manželé Lenka a Roman Farionovi

13. března (úterý)

Psychologie partnerského vztahu, rozdíly mezi mužem a ženou, komunikace

Setkání vedou manželé Lucie a Josef Cívínovi

20. března (úterý)

Nesoulad ve vztazích a jak ho řešíme, nejčastější příčiny, umění odpouštět

Setkání vedou manželé Eva a Jiří Follerovi

27. března (úterý)

Vztahy s rodiči, příbuznými a přáteli

Setkání vedou manželé Jana a Jan Dufalovi

3. dubna (úterý)

Manželství a sexualita

Setkání vedou manželé Jana a Jan Koláčných

10. dubna (úterý)

Odpovědné rodičovství

Setkání vedou manželé Jitka a Miroslav Novákovi

17. dubna (úterý)

Děti a my, jak prožívat v manželství vztah k Bohu

Setkání vedou manželé Blanka a Pavel Tulachovi

24. dubna (úterý)

Manželský slib, průběh svatebního obřadu

Setkání vede P. Martin Sklenář, rozhovor ve skupince manželé Jitka a Vít Matějovských

Přípravy probíhají ve Vlašimi ve farní besídce od 19:30 do 21:30 hod.

Příprava je určená pro snoubence. Přípravu mohou navštěvovat i páry, které o manželství vážně uvažují, ale zatím nedospěly k rozhodnutí jej uzavřít.

Případné další informace o průběhu přípravy lze získat na mobilním telefonu 732 226 759 nebo na pevné lince 317 846 213 (po 19. hodině), případně lze dotaz zaslat e-mailem na adresu: farion.roman@tiscali.cz

Zájemci o přípravu na manželství se mohou přihlásit na farním úřadu ve Vlašimi, případně na uvedeném e-mailu.

Na konci přípravy snoubenci obdrží pro svého oddávajícího kněze potvrzení o jejím absolvování.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz

Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk GRAFFOTO, Vnoučkova 2008, Benešov, tel.: 317 725 605, <http://www.graffoto.cz/>